ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΕΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κουτσομπολιό)

ΕΛΕΥΤΑΙΑ, ή «μοιραία βεντέττα» της οθόνης, ή τόσο γνωστή στην Εύρώπη, ή περίφημη Μπριγκίτε Χέλμ, επέτρεψε σ' ένα'Ιταλό συγγραφέα νά γράψη την ιστορία της ζωής της. "Αν πιστέψουμε τ' στις διάφορες φεκλάμες, πρώτη φορά βιβλίο σημείωσε τόσο μ.γάλη επιτυχία. 'Αριθμεί ως σήμερα τρείς εκδόσεις, σε πολλές χιλιάδες αντιτύπων, κ' ξχει κάνει πλούσιο τον ευτυχ.ομένο μυθιστοριογράφο. Τὸ «Μυθιστόρημα τῆς Μπριγκίτε Χέλμ» εἶνε γραμμένο μὲ μεγάλη εἰλικρίνεια κ' ἔχει συγκινητικὰ ἐπεισόδια ἀπὸ τὴ ζωὴ τῆς πασίγνωστης «βεντέττας», ἡ ὁποία εἶνε μιὰ ἀπὸ τοὺς λίγους «ἀστέρες» ποὺ λατρεύεται μ' ἀληθινὴ παραφροσύνη ἀπὸ τοὺς θαυμαστάς της.

Ἡ Ἰωάννη Βαλλὲ φημίζεται στὸ Χόλλυγουντ γιὰ τὴν τρομαχτικὴ ζηλοτυπία της. Κάθε τόσο δημιουργεῖ ἐπεισόδια μὲ τοὺς διαφόρους «ἀστέρες» καὶ τὶς περισσότερες φορὲς βγαίνει ζημιωμένη, γιατί, δυστυχῶς, ἔχει ἄλλικο. Διηγοῦνται μάλιστα τὸ ἀκόλουθο χαριτωμένο ἀνέκδοτο σχετικῶς :

Μιὰ φορὰ στὰ «στούντιο» τῆς «Μέτρο», ὁ Μωρὶς Σεβαλλιὲ καὶ ἡ Ζανὲτ Μὰκ Ντόναλντ «δοκίμαζαν» ἕνα φλογερὸ φιλί, ὑπερβολικὰ κινηματογραφικό. Ἡ Ἰωάννη Βαλλέ, ποὺ βρισκόταν ἐκείνη τὴ στιγμὴ κοντά τους, ζήλεψε κι' ἄρχισε νὰ φωνάζη :

—Τί κάνετε κειπέρα ; Δὲν σέβεσθε καθόλου τοὺς συναδέλφους σας ;

—Γιατί ; ἀπόρησε ἡ Ζανὲτ Μὰκ Ντόναλντ. Ἁπλούστατα, «γυρίζουμε» μιὰ ἐρωτικὴ σκηνή.

—«Γυρίζετε» ; ἔκανε μὲ κακία ἡ ζηλιάρα «βεντέττα». Καὶ ποῦ εἶνε ὁ σκηνοθέτης ;

—Πάει μιὰ στιγμὴ στὸ καμαρίνι του.

—Κι' ἡ κινηματογραφικὴ μηχανὴ γιατί δὲν ἐργάζεται ; ἐπέμεινε ἡ Ἰωάννη Βαλλέ.

Ἡ Ζανὲτ Μὰκ Ντόναλντ ἄρχισε νὰ θυμώνη πειὰ γιὰ τὴν ἀδιακρισία τῆς συναδέλφου της καὶ γιὰ νὰ τὴν ἐκδικηθῆ, τῆς ἀπάντησε μ' εἰρωνεία :

—Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία μου. Ἐμεῖς «γυρίζουμε» μιὰ σκηνή. Δὲν εἴμαστε ὅμως ὑποχρεωμένοι καθόλου νὰ ξέρουμε τί γίνεται γύρω μας.

Κι' ἔσπευσε νὰ δώση ἕνα πιὸ φλογερὸ φιλὶ στὸν Σεβαλλιέ, ὁ ὁποῖος εἶχε χάσει τὸ χρῶμα του ἀπὸ τὸ φόβο μήπως ἡ Ἰωάννη Βαλλέ, ἀπάνω στὰ νεῦρα της, τοῦ ἀστράψει κανένα δυνατὸ χαστοῦκι !...

* * *

Ἕνας Γερμανὸς καλλιτέχνης, ποὺ ἐπεσκέφθηκε τελευταίως τὴν πόλι τοῦ κινηματογράφου, δὲν κρύβει τὴ λύπη του γιὰ τὶς χιλιάδες τῶν δολλαρίων ποὺ σκορπίζονται.... ἀδίκως ! 'Ἰδοὺ τί γράφει σὲ μιὰ ἀνταπόκρισί του σ' ἕνα Γερμανικὸ περιοδικό :

«Οἱ Ἀμερικανοὶ ξοδεύουν πολλὰ ἑκατομμύρια γιὰ σκηνικά, μὰ δὲν διαλέγουν διόλου προσεχτικὰ τὰ ἔργα ποὺ «γυρίζουν». Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ; Ὅλος ὁ κόσμος σήμερα νομίζει τοὺς Ἀμερικανοὺς γιὰ μεγάλα παιδιά, ποὺ διασκεδάζουν μὲ φωνές, μὲ γροθιὲς καὶ μὲ φανταχτερὲς τουαλέττες ! Κι' ὅμως, εἶνε ἄδικη αὐτὴ ἡ κρίσις. Οἱ κάτοικοι τοῦ Νέου Κόσμου εἶνε πρακτικοί, ἐργατικοί, κι' ἔχουν, ἂν θέλετε νὰ μάθετε, καὶ πολὺ τρυφερὴ καρδιά. Μὰ κανεὶς ὡς τώρα δὲν τοὺς ἔμαθε νὰ ξεχωρίζουν τὸ καλὸ ἀπὸ τὸ κακό, καὶ κανεὶς δὲν τοὺς ἔδειξε τὸν ἀληθινὸ ἔρωτα. Γι' αὐτὸ καὶ τὰ πιὸ πολλὰ αἰσθηματικὰ ἔργα τους εἶνε τόσο ἄνοστα, σὰν ἕνα...ποτήρι βρασμένου νεροῦ !»

Καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια, ὁ Γερμανὸς καλλιτέχνης ἔχει ἀπόλυτο δίκηο...

* * *

Σὲ μιὰ μικρὴ κ' ἥσυχη βίλλα, στὰ περίχωρα τῆς φιλμοπόλεως, ζῆ σήμερα μιὰ περιορισμένη ζωὴ μιὰ ἀπὸ τὶς καλύτερες «βεντέττες» τῶν τελευταίων δέκα χρόνων, ἡ Ρενὲ 'Αντορέ. Αὐτὴ ἡ «βεντέττα» εἶχε θριαμβεύσει ἀτραν ἀκόμη ὁ Τζὼν Τζιλμπερτ ἦταν νέος κ' ὄμορφος «ἀστέρας», μὰ χωρὶς ἀξία καὶ γοητεία, καὶ τὴν ἐποχὴ ποὺ δὲν ὑπῆρχε ἀκόμη τὸ «σὲξ - ἀπήλ». Καθὼς ξέρετε ὅμως, ἡ Κλάρα Μπόου, ἡ Τζὶν Χάρλοου κ' ἡ Μύρνα Λόϋ ἔκαναν μὲ τὴ λάμψη τους νὰ δύσουν πολλὰ «ἀστρα» στὸ Χόλλυγουντ. Ἕνα ἀπ' αὐτὰ εἶνε καὶ ἡ Ρενὲ 'Αντορέ, ἡ ὁποία ζῆ ὁλομόναχη πειά, χωρὶς θαυμαστὰς καὶ χωρὶς δόξα, ἔχοντας τυφλὴ ἐμπιστοσύνη στὸν αἰσθητικὸ χειροῦργο, ποὺ μάταια προσπαθεῖ νὰ διατηρήση τὴν ὀμορφιά της. Ἀλλοίμονο !... Ἡ πικρὴ ἀλήθεια εἶνε ὅτι τὰ νειάτα δὲν ξαναγυρίζουν ! Κι' αὐτὸ τὸ ξέρει πολὺ καλὰ ἡ ἄτυχη «βεντέττα», ποὺ ἔχει χάσει πειὰ ὁριστικῶς τὴ χάρι της καὶ τὴν ὀμορφιά της !...

Δυὸ κωμικοὶ ἠθοποιοὶ τοῦ κινηματογράφου : 'Ο Ρόμπερ Γουόλσεϋ καὶ ὁ Μπέρτ Βίλερ, πρωταγωνιστὲς τῆς νέας ὀπερέττας «Ρίο Ρίτα»

* * *

'Αρχίζει νὰ χαλάη φαίνεται ὁ κόσμος, ἀκόμη καὶ στὸ Χόλλυγουντ ! Φαντασθῆτε ὅτι τὴν περασμένη ἑβδομάδα ἔγινε ἡ πρώτη ἀπαγωγὴ μιᾶς πολὺ ὄμορφης καὶ χαριτωμένης μπαλλαρίνας, τὴν ὥρα ποὺ γινότανε ὁ γάμος της. 'Ορίστε πῶς περιγράφουν τὰ «Κινηματογραφικὰ Νέα» αὐτὴ τὴν κωμικοτραγικὴ ἱστορία :

'Ἡ Πέτζυ Γκόλντ, μιὰ τετράξανθη 'Αμερικανίδα, μὲ ὄμορφα γαλανὰ μάτια, πλαστικὰ πόδια καὶ σῶμα 'Αστέμιδος, σὰν ἔξυπνο «νγκερ'» ποὺ ἦταν, εἶχε συνδεθῆ μ' ἕναν πλούσιο καὶ ἡλικιωμένο Γιάγκη, ὁ ὁποῖος φρόντιζε γιὰ τὰ ἔξοδά της. Ὅλα δὲ πήγαιναν καλά, γιατί χάρις στὴ βοήθεια τοῦ προστάτου της προσελήφθη στὰ κινηματογραφικὰ «στούντιο» κ' ἄρχισε νὰ πλέκη ὄνειρα πρωταγωνιστρίας. Ξαφνικὰ ὅμως ὁ ἔρωτας ἀναστάτωσε τὰ σχέδιά της. Ἡ Πέτζυ Γκόλντ ἀγάπησε παράφορα ἕναν ἠλεκτρολόγο. 'Ο «τυχερὸς» ὅμως 'Αμερικανὸς ἤξερε φαίνεται πολὺ καλὰ τὶς γυναῖκες καὶ δὲν ἔδινε καθόλου σημασία στοὺς ὅρκους τῆς χορευτρίας καὶ στὶς δηλώσεις της ὅτι θὰ τοῦ εἶνε πιστὴ μέχρι τάφου ! Γιὰ νὰ τοῦ ἀποδείξη λοιπὸν ἡ Πέτζυ ὅτι τὸν ἀγαπάει, ἀποφάσισε νὰ τὸν παντρευθῆ. Πράγματι, τὴν περασμένη ἑβδομάδα πῆγαν σὲ μιὰ ἐκκλησία γιὰ τὴ σχετικὴ ἱεροτελεστία, συνοδευόμενοι ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς γνωστούς τους. Τὴν στιγμὴ ὅμως ποὺ ἑτοιμαζόντουσαν νὰ ποῦν τὸ πολυπόθητο «ναί», μπροστὰ στὸν πάστορα, μπῆκε ἔξαλλος μέσα στὴν ἐκκλησία ἕνας ἀπεσταλμένος τοῦ πλούσιου φίλου τῆς χορεύτριας καὶ τῆς εἶπε :

—'Ο κύριός μου σᾶς δηλώνει ὅτι ἂν μέσα σὲ δέκα λεπτὰ δὲν ἔρθετε στὸ μέγαρό του, δὲν πρέπει πειὰ νὰ ἐλπίζετε σ' αὐτόν. Τ' αὐτοκίνητό του σᾶς περιμένει στὴν πόρτα τῆς ἐκκλησίας.

'Ἡ Πέτζυ Γκόλντ κύτταξε τὸν μέλλοντα σύζυγό της καὶ τὸν πάστορα, σκέφθηκε μιὰ στιγμή, κι' ἔπειτα, χωρὶς νὰ πῆ οὔτε λέξι, ἔτρεξε καὶ μπῆκε στ' αὐτοκίνητο κι' ἐξηγρανίσθη. Κι' ὁ ἄτυχος ἠλεκτρολόγος ξαναγύρισε πάλι στὴ δουλειά του, σὰν νὰ μὴν εἶχε συμβῆ τίποτε. Ἡ Ξερε, καθὼς φαίνεται, πολὺ καλὸ κορίτσι - γυναῖκες...

* * *

Ἕνας Γάλλος δημοσιογράφος, ἔκανε δῶ καὶ λίγο καιρό, μιὰ ἐνδιαφέρουσα ἔρευνα γιὰ τὴν ἐπίδρασι τῶν ἀστυνομικῶν φίλμ σ'ὸν χαρακτῆρα τῶν φίλων τοῦ κινηματογράφου. Ρώτησε σχετικῶς ἕνα σωρὸ καλλιτέχνας, διάσημες προσωπικότητες καὶ μεγάλες «βεντέττες», γιὰ νὰ τοῦ ποῦν τὴ γνώμη τους. Κι' ὁρίστε τί τοῦ εἶπε ἡ Φλορέλ, ἡ περίφημη ξανθὴ «γόησσα» τοῦ Γαλλικοῦ κινηματογράφου :

—Τ' ἀστυνομικὰ φίλμ δὲν μποροῦν νὰ ἔχουν καμμιὰ ἐπίδρασι στὴν αἴσθησι τῆς ἐγκληματικότητος. Κι' ὁ λόγος εἶνε ὅτι οἱ ἐγκληματίαι δὲν γίνονται, ἀλλὰ γεννιοῦνται, ὅπως ἀκριβῶς καὶ οἱ τίμιοι ἄνθρωποι. Ἕνας ἐγκληματίας ποτὲ δὲν μπορεῖ βέβαια νὰ γίνη τίμιος, ὅπως κ' ἕνας τίμιος ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ γίνη ἐγκληματίας. Ὅσο γιὰ τὸ κανονισμό, ποὺ ἔχει ἀποφασίσει ἕνα ἔγκλημα, τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ τὸν κάνη ν' ἀλλάξη γνώμη, οὔτε καὶ τὸ πιὸ συγκινηματικὸ ἀστυνομικὸ φίλμ.

* * *

Τὴν περασμένη ἑβδομάδα σημειώθηκε πρωτοφανὴς κοσμοσυρροὴ στὸ «Παλλάς», ὅπου προεβάλλετο τὸ φίλμ τοῦ 'Ἰβὰν Πέτροβιτς καὶ τῆς Γιαμίλας Νοβότνας, «Ὁ Κοζάκος καὶ τ' Ἀηδόνι».

πιν, πιὸ παραπονετικό :

Ξεσχίστηκε ἡ καρδοῦλα μου
σὰν τὸ παληοστιβάλι,
φόλα καὶ φόλα - μπάλωμα,
καὶ τρόπια εἶνε πάλι !...

Κι' ἐπάνω, σὰν ἀπάντησι, ἀνέβαιναν μοναχά τους καὶ τοῦ πεθαμμένου τὰ παράπονα καὶ οἱ παληοὶ οἱ στόνοι, σὲ ἦχον ἀργὸ καὶ σφυριχτό.

—Γκλοῦ, γκλοῦ, γκλοῦ !... ἡ χιλιάδα, τὰ ἀνέβαζε.

Γύριζε, μυλωνόπετρα,
μέσ' στοῦ νεροῦ τοὺς χτύπους,
σὰν τὴν καρδιὰ μου τὴ φτωχιά....

Μὰ δὲν πρόφτασε νὰ τελειώση...

'Ἀπὸ τὸ κλινάρι τοῦ νεκροῦ, μιὰ βραχνὴ καὶ φοβερὴ φωνή, πνιχτὴ φωνὴ καὶ μουγκοισμένη, ἀκούστηκε ἐπιτιμητικά :

—Ἔ, Μαστρονικολό, παληὲ καὶ ἀμαρτωλέ μου φίλε, ἔτσι ξενιχτοῦν τοὺς πεθαμμένους ;....

'Ὁ Μαστρονικολὸς γύρισε κατάπληκτος.

Μέσα ἀπὸ τὰ ξύλινα, χοντρὰ τοῦ παταριοῦ δοκάρια, καὶ μέσα ἀπὸ τὶς τραγομάλλινες βελέντζες καὶ τὶς καπότες, μέσα ἀπὸ τὸ λειψὸ καὶ σκοτισμένο φῶς τοῦ νεκρικοῦ κεριοῦ, ποὺ ἔκαιγε, εἶδε τὸν πεθαμμένο φίλο του νὰ σηκώνεται σιγὰ - σιγά, μὲ γουρλωμένα μάτια. Μωρέ, μπᾶς κ' ἦταν φάρσα, γιὰ τὸ βραδεῖο τῆς κοινότητος ;

Κάθε ἕνας ἄλλος θὰ τὰ ἔχανε. Μὰ ὁ Μαστρονικολός, θέλεις γιατί ἦτανε παλληκάρι μιὰ φορά, θέλεις γιατί κ' ἡ χιλιάρα, μισοαδειασμένη πειά, τὸν ἐκαρδάμωνε, δὲν τἄχασε διόλου.

"Αρταξε τὸ μεγάλο καλαπόδι του κι' ἔδωσε κάνα - δυὸ - τρεῖς, γερὲς καὶ φοβερές, στοῦ Μπαμπαλάμπρου τὸ κεφάλι !...

—Μπαμπαλάμπρο, φίλε μου παληὲ κι' ἀγαπητέ, τοῦ φώναξε. "Οταν εἶνε κανένας πεθαμμένος, δὲν πρέπει νὰ μιλᾶ !...

Καὶ ξαναγύρισε στὴ θέσι του...

Γύριζε, μυλωνόπετρα,
μέσ' στοῦ νεροῦ τοὺς χτύπους !....

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.